

R.D.Brinsmead și F.T.Wright

Marți, 11 ianuarie 2011

Gili Cârstea

Un amănunt interesant trebuie menționat în marea redeșteptare din anii 60, condusă de Robert Daniel Brinsmead [vezi articolul *Brinsmead contează*, din 1 ianuarie 2009].

Pentru o scurtă perioadă de timp, Brinsmead și F.T. Wright au fost împreună în ceea ce a devenit mai târziu „The Awakening Message,” o vastă și nemaivăzută redeșteptare produsă de înțelegerea corectă a doctrinei noastre despre sanctuar, în lumina soliei 1888.

Nu avem foarte multe informații despre colaborarea lor, dar nu ar fi surprinzător să aflăm odată că neînțelegerile și despărțirea lor au contribuit și ele la eșecul de mai târziu al mișcării lor.

Când Brinsmead și-a publicat lucrarea, *God's Eternal Purpose*, și oamenii au început să se adune în jurul lui, unul dintre cei mai proeminenți a fost F.T.Wright, cunoscut astăzi ca lider al mișcării Odihna de Sabat.

Ca și Brinsmead, Wright era și el îngrijorat observând cum solia adventă scapă printre degetele adventiștilor, fără ca cineva să ia poziție. Liderii de la Conferința Generală tocmai terminaseră negocierile și înțelegerile cu lumea protestantă, și erau deciși să închidă gura oricui ar protesta, prin orice mijloace, așa cum făcuseră cu Andreasen. Doar se angajaseră față de evanghelici să „tragă frâna” oricărui „lunatic” din poporul acesta, dacă va îndrăzni să conteste deciziile fraților conducători.

Wieland și Short protestaseră și ei, în 1950, față de nepăsarea cu care Baal era lăsat să pătrundă în teologia adventistă, dar protestul lor fusese respins, iar ei se întorseseră în Africa, lăsând totul în mâna Instanței imediat superioare.

Văzând cum cineva este dispus să ia poziție publică în aceste clipe de criză, Wright s-a alăturat cu entuziasm mișcării lui Brinsmead.

Dar imediat au constatat amândoi că mariajul acesta ideologic nu va rezista, deși aveau oarecare bănuieli că nu la întâmplare ajunseseră să lucreze împreună. Au descoperit că se află pe poziții ireconciliabile asupra a două mari subiecte: Timpul ștergerii păcatelor, și caracterul non-violent al lui Dumnezeu.

Wright înțelesese corect că Dumnezeu nu folosește violența, sau

amenințarea cu forța spre a obține dragoste. Acceptase declarația inspirației, că descoperirea caracterului iubitor al lui Dumnezeu va fi ultima solie de har oferită lumii. Acesta era subiectul lui favorit, pe care îl stăpâna perfect și de care nu se putea dezice. Și era corect. Acesta era adevărul.

Brinsmead nu era la curent cu lumina asupra acestui subiect, și prin urmare nu i se părea că merită prea multă atenție. El era concentrat asupra sanctuarului și adevărilor proaspete pe care tocmai le dezgropase de sub molozul erorilor. Înțelesese ca nimeni altul că „scopul etern al lui Dumnezeu” era să locuiască în fiecare ființă creată, că aceasta era taina lui Dumnezeu ce trebuia încheiată de trâmbița a șaptea. Pricepuse că poporul nostru era așteptat la Nunta Mielului în rol de Mireasă, și nu de oaspeți la masă. Cu asemenea monumentale adevăruri sub ochi, Brinsmead nu înțelegea ce caută aici caracterul non-violent al lui Dumnezeu.

La rândul lui, Wright nu era de acord cu descoperirea majoră a lui Brinsmead, că ștergerea păcatelor are loc la ziua ispășirii pentru cei vii, odată pentru tot poporul. Wright credea, ca toți ceilalți, că păcatele sunt șterse în momentul mărturisirii lor, progresiv, pe parcursul întregii vieți.

Wright nu a acceptat geniul teologiei lui Brinsmead despre Nuntă, iar Brinsmead nu a acceptat geniul teologiei lui Wright despre caracterul lui Dumnezeu. Dar aceste două concepte mergeau mână în mână, și depindeau vital unul de celălalt. Chemarea lui Brinsmead la împlinirea legământului cel veșnic presupunea scrierea legii în inimă și minte, adică revenirea Șekinei în templul ei. Dar acest lucru nu se putea face dacă poporul nutrea concepții aberante despre acea lege, despre acel caracter al lui Hristos care trebuia reprodus desăvârșit în poporul Său.

Legea lui Hristos nu permite violență și amenințare cu forța pentru a obține ascultare. Aceea este legea lui Baal, caracterul lui Baal, și nicidecum caracterul lui Hristos. Dumnezeu poate scrie legea Sa doar acolo unde legea lui Baal este alungată. Atâta timp cât este iubită și socotită dreaptă, legea lui Baal împiedică orice încercare de scriere a legii lui Dumnezeu.

Impasul era acesta: Dacă poporul lui Dumnezeu primea solia lui Brinsmead despre Sanctuar, imediat avea loc Nunta, unirea dintre natura umană și natura divină, reproducerea caracterului divin în inima omenească. Un astfel de popor ieșea imediat în lume spre a da marea strigare, ultima solie de har despre caracterul iubitor al lui Dumnezeu. Dar cum să spui lumii că nu Dumnezeu este la originea devastărilor globale, când tu crezi tocmai contrariul, că El a declanșat nenorocirile planetare, și că prin ele cheamă lumea la pocăință?

Prin urmare, lumina predicată de Brinsmead nu putea ajunge la o finalitate acceptabilă fără lumina predicată de Wright despre caracterul lui Dumnezeu. Nici invers nu se putea. O corectă descoperire a caracterului lui Dumnezeu nu folosește la nimic dacă nu înțelegi că geniul adventismului este Nunta, părtășia de natură divină realizată la sfârșitul planului de mântuire, în Ziua Ispășirii pentru cei vii. Ambele concepte depindeau vital de solia

neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, și doar în lumina ei puteau da roadele binecuvântate pe care acest popor le așteaptă de peste un secol. Și, interesant, atât Brinsmead cât și Wright își fundamentau teologia pe solia 1888, trimisă prin frații Jones și Waggoner.

Brinsmead nu a fost capabil să învețe de la Wright, iar Wright nu a fost capabil să învețe de la Brinsmead. S-au despărțit, și fiecare a plecat pe drumul lui.

După ce a dat foc adventismului cu solia despre sanctuar, Brinsmead s-a întors la teologia reformațiunii, batjocorind toată lumina pe care Dumnezeu cu eforturi chinuitoare reușise să o facă să strălucească prin intermediul pionierilor adventiști. A fost mâncat de leu în cel mai real sens, ca urmare a neglijării interdicției pe care o primise, să nu bea apă și să nu mănânce pâine în Betelul adventist al anilor 60. El a intrat în casa profetului Ford, a băut și a mâncat din teologia reformaționistă, depășită demult, păcălit de credința naivă că și Ford era profetul Domnului. Dar Ford îl mințise, deoarece pâinea și apa pe care le servea el adventismului fuseseră aduse din Babilonul cel mare.

Wright a plecat pe un drum la fel de înfundat, permițând fanilor lui să ridice o nouă biserică adventistă, o altă Mireasă a lui Hristos, fără nicio dovadă că Dumnezeu Și-a părăsit biserica. Au clădit o nouă biserică în ciuda teologiei explicite a lui Wright, că sistemul și organizația sunt de la Satana, și că acestea au dus la apostazia bisericii adventiste.

„O nouă biserică,” mă rog... Mai corect ar fi să spunem, o altă „covercă într-un câmp de castraveți,” fără niciun scop și nicio finalitate.

Acești oameni nu înțeleg că atunci când Dumnezeu trimite o solie, ea trebuie dusă la destinatarul ei – poporul Său – și nu trebuie folosită pentru consum personal. Nu au înțeles – ca leproșii de la poarta Samariei – că aceea era o zi de veste bună, și că nu era potrivit să adune și să îngroape bogățiile pe care le descoperiseră. Ele trebuiau oferite poporului lui Dumnezeu, flămând și disperat. Nu au înțeles că ei nu sunt decât niște mesageri de vești bune și nimic mai mult.

Această pagină de istorie are învățăturile ei, pe care viitorii terebinți ai neprihănirii trebuie neapărat să le înțeleagă, în vârtejul teologic în care va fi prinsă curând întreaga biserică și lumea.